

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ. ΖΑΒΙΤΣΙΑΝΟΥ

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΟΥ

Ο λόγος τὸν ὁλοῖεν ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ Ἀθηνῶν ἐξεφώνησε τὴν ἐσπέραν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Ζαβιτσίανος, ἀπεκάλυψε εἰς ἀδράς γενικὰς γραμμὰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ δημοσιονομικὴν πραγματικότητα τοῦ τόπου μας, τὴν ὁποῖαν ἐφαντάζοντο ἴσως οἱ ὀλίγοι ἐκ τοῦ πληθῶνος παρακολουθοῦντες τὰ πράγματα, ἀγνωσθῶσαν δὲ οἱ πολλοί, σχεδὸν τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν τῆς χώρας μας.

τὸν προϋπολογισμὸν ἐφθασε τὸ ποσοστὸν 85 οἰο, δηλαδὴ τὸ διπλάσιον περίπου τῶν ἐξόδων τοῦ 1927!

Βάσει φορολογικῆ ἀτελείωτα εἰς τοὺς πολίτας καὶ δαπάναι ἀνεξάντλητοι, δαπάναι ὄχι παραγωγικαὶ ἀλλὰ νεκρά, ἀδικαιολόγητοι, ἄστοχοι, ὑπαγορευόμενα ἀπὸ τὴν κομματικὴν ἀνάγκην. «Διότι, λέγει ὁ κ. Ζαβιτσίανος, ὁ προϋπολογισμὸς ἀπέκτιψε πελατεῖαν κομματικὴν, πελατεῖαν μακρὰν, μεστομάχι βαθύ, ἱκανὴν νὰ ἀποροφᾷ ὅλον ἐπιπλέον τὸ χρῆμα τῶν φορολογουμένων πολιτῶν».

εἰς κάθε δήλωσιν τῶν κυβερνητικῶν, ὅτι θὰ φροντίσουν νὰ ἀνακουφίσουν τὸν λαόν. Ἐγινε ἄλλωστε παράδοσις εἰς τὸν τόπον αὐτὸν νὰ ἐξαγγέλλονται ἀπὸ τὰ κόμματα ἐλαφροῦσες φορολογικαὶ κάθε φορὰν ποὺ τὰ ἴδια κόμματα προετοιμάζοντο διὰ νέας φορολογικὰς ἀποστραγγίσεις καὶ αἰ καθησυχαστικὰ διαβεβαιώσεις τῶν κατὰ καιροὺς ὑπουργῶν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐνέπνεαν τὸν φόβον καὶ ἐγέμιζαν τὸν κόσμον μετ' ἀνησυχίας.

Πολιτικὴ σπατάλη καὶ φορολογικὴ ἀποστραγγίσις, αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ δημοσιονομικὴ πολιτικὴ τὴν ὁποῖαν τὰ κόμματα, ἀπὸ κοινῶν ἢ ἐν διαδοχῇ, ἐπραγματοποίησαν, μὴ λαμβάνοντα ὑπ' ὄψιν, ὅπως εἶπεν καὶ ὁ κ. Ζαβιτσίανος, ὅτι «χώρα εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ φορολογία δὲν ἀφίνει εἰς ἕκαστον ἰδιώτην, ὄχι μόνον πᾶν ὅ,τι αὐστέρως ἀπαιτεῖται διὰ τὴν συντήρησίν του, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀναγκαῖο διὰ τὴν ἀνανέωσιν καὶ τὴν ἀπαύξησιν τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου, εἶνε χώρα βαδίζουσα ἀναποφεύκτως, πρὸς τὴν οἰκονομικὴν συντριβὴν καὶ ἀποσύνθεσιν».

Βέβαια οἱ πολῖται ἠσθάνοντο τὴν καταπίεσιν, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὴν ἔκτασίν της. Ἦσαν οἱ βαρύτερον φορολογούμενοι, ὅλων τῶν πολιτῶν τῶν γειτονικῶν λαῶν τῆς Βαλκανικῆς καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, ἐγονάτιζαν συχνὰ ἀπὸ τὰ δημόσια βάρη, οἱ πολλοὶ βέβαια καὶ ὄχι οἱ λιγιστοὶ ἐπιτήδειοι, ποὺ κατάρθωναν νὰ διαφεύγουν. Ἀλλὰ ἐδῶ ὑπῆρξεν ἕνας φαῦλος κύκλος, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἐκινούντο ὅλοι, χωρὶς νὰ τὸ κατανοοῦν πῶς, καὶ περιεπλέκοντο ὅλοι, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ἂν ποτε θὰ κατορθώσουν νὰ ἐκφύγουν, ἂν θὰ ἐπιτύχουν νὰ σταθοῦν εἰς τὰ πόδια τῶν καὶ νὰ δημιουργήσουν κάτι ἢ νὰ αἰσθανθοῦν ἄποιαν ἀνακούρσιον ἔστω καὶ μικρὴν.

Δὲν θέλομεν νὰ τερατισώμεν τὰς παρατηρήσεις μας ἐπὶ τοῦ προγραμματικοῦ λόγου τοῦ κ. Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως, χωρὶς νὰ σταματήσωμεν εἰς τὸν σημεῖον ἐκεῖνον ποὺ ἀφορᾷ τὰς οἰκονομίας:

Ὅταν λέγομεν «οἰκονομία» ἐτόνισεν ὁ κ. Ζαβιτσίανος, δὲν ἐννοοῦμεν στέρησιν τῶν μέσων τῆς υπάρξεως καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Κράτους, ἀλλ' ἐξασφάλισιν αὐτῶν. Ὅταν λέγομεν «οἰκονομία» διὰ τὰ ἄτομα δὲν ἐννοοῦμεν στέρησιν τῆς διατροφῆς, τῆς ἐστίας, τῶν μέσων τῆς νοσηλείας, ἀκόμη καὶ τῶν μέσων λελογισμένης καὶ εὐγενοῦς αὐτῶν ψυχαγωγίας, ἀλλ' ἐννοοῦμεν ἐξασφάλισιν τούτων. Ὅταν λέγομεν «οἰκονομία» δὲν ἐννοοῦμεν «κακομοιρία», ἀλλ' ἐννοοῦμεν τὴν ἀπολύτρωσιν ὅλων ἡμῶν, καὶ ὡς Κράτους καὶ ὡς ἀτόμων, ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς σπατάλης, ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς τάσεως πρὸς δαπάναν ἀληθῶς ἐγκληματικὰς ἐν σχέσει πρὸς τὸ εἰσόδημά μας, ἀπὸ τὸ πνεῦμα ποὺ μᾶς παρέσυρε μεταπολεμικῶς, ὅπως καὶ τόσους ἄλλους λαούς, πρὸς ἕνα κατήφορον ἀσυγκράτητον, ὀδηγοῦντα κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κρημνόν, εἰς τὰ βάθη τοῦ ὁποίου ἐκινδύνευσαν νὰ συντριβοῦν ὅλαι αἰσθητικαὶ τῆς χώρας δυνάμεις, ὀλόκληρος ὁ οἰκονομικὸς αὐτῆς ἐφοδιασμός, ἀλλὰ, τὸ χειρότερον, καὶ ὅλαι αἱ ἀνεξιτήμητοι ἠθικαὶ αὐτῆς ἀξίαι.»

Ἐφῆρμοσαν δηλαδὴ τὰ κόμματα δημοσιονομικὸν πρόγραμμα, οἰκονομικὴν καὶ φυσικὴν ἐξοντώσεως τῶν πολιτῶν, αὐτῶν τῶν ἰδίων πολιτῶν, τοὺς ὁποίους ἐκάλουσαν κάθε φορὰν νὰ προσφέρουν καὶ ἄλλας θυσίας, ὄχι πλέον ἐκ τοῦ μικροῦ περισσεύματός των, ἐκ τοῦ ἀσημιάντου εἰσοδήματός των, ἀνεπαροχῶς ἄλλωστε διὰ τὴν συντήρησιν τῆς οἰκογενείας. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποῖαν κατέπεσεν ἡ περίφημος σταθεροποίησις, δηλαδὴ ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 1932 καὶ μετέπειτα, μέχρι πρὸς μὴνός, ἠῆξήσαν τὰς φορολογίας καὶ τὰς δαπάνας κατὰ διόμισιν δισεκατομμύρια δραχμῶν καὶ ἐγκατέλειψαν, τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς πτώσεώς των, νομοσχέδια συνεπαγόμενα ἐτέρας δαπάνας τριακοσίων καὶ πλέον ἑκατομμυρίων δραχμῶν ἀποριφθείσας παρὰ τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως, ἐκτὸς τῆς γενικῆς σπατάλης τῶν δημοσίων δαπανῶν, σπατάλης ἀλογίστου καὶ μοναδικῆς εἰς τὸν κόσμον ὀλόκληρον, κατὰ τὴν χαρακτηριστικὴν φράσιν τοῦ κ. Ἀντιπροέδρου, εἰπόντος ὅτι ἡ ἐντὸς ὀκταετίας ἀύξισις τῶν ἐξόδων

τῆν ἀνακούρσιον αὐτὴν τὴν ὑπόσχεται ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις. Πρῶτον, μετ' τὴν κατηγορηματικὴν διαβεβαίωσιν ὅτι «οὐδεμία νέα φορολογία θὰ ἐπιβληθῆ». Ἀεύτερον, μετ' τὰς οἰκονομίας, λογικὴ συνέπεια τῶν ὁποίων θὰ εἶνε ἡ φορολογικὴ ἐλάφρυνσις.

Ἡ διαβεβαίωσις—τόσον ἐπίσημος—ὅτι καμμία νέα φορολογία, μὴδὲ καὶ ἡ ἐλαχίστη, πρόκειται νὰ ἐπιβληθῆ, εὐρίσκει σύμφωνον ὅλον τὸν πληθυσμὸν τῆς χώρας, ὅλους τοὺς πολίτας της, οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ ἐκκληροῦντες πιστῶς τὰς πρὸς τὸ κράτος βαρυτάτας υποχρεώσεις των, δὲν ἦσαν ποτε βέβαιοι, ὅτι δὲν θὰ ἐκαλοῦντο νὰ προσφέρουν καὶ νέας. Αὐτὴ ἡ φραγέδαινα τοῦ κομματικοῦ προϋπολογισμοῦ τοὺς ἔθετε πάντοτε ἐπὶ ξυροῦ ἀμυγῆς καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ διακρίνουν τὴν ἐπιβολὴν νέων φορολογιῶν,

Οἰκονομίαν ἀλλὰ ὄχι καὶ στέρησιν, φειδῶ ἀλλὰ ὄχι καὶ μέγριαν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐννοία τῶν οἰκονομικῶν καὶ αὐτὴν ἀποδέχεται ἡ Κυβέρνησις εἰς τὸν τόσον ἐνθουσιαστικὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἐξ ὀνόματός της ἐξεφώνησε προχθὲς ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἀντιπρόεδρος αὐτῆς.

Θέλετε νὰ ἀναπνεύσετε τὸν ἀέρα τῆς εὐτυχισμένης ζωῆς; Θέλετε νὰ ζῆτε βυθισμένον μέσα εἰς τὰ ἀρώματα; Θέλετε νὰ γνωρίζετε τὸν τόπον τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς ὁμορφίας; Θέλετε νὰ ἀναπαυθῆτε στὴν παραδείσια μακαριότητα τῆς γαλήνης καὶ τῆς γοητείας; Θέλετε νὰ παραδοθῆτε ὀλοκλήρωτα εἰς τὸ θεσπέσιον ὄραμα τῶν ἐναλλασσομένων εἰκόνων μετὰ τοὺς καλλιτεχνικοὺς χρωματικοὺς συνδυασμοὺς καὶ τὰ παράξενα σχήματα, ποὺ διαγράφονται σὰν φευγαλέες ὀπτασίαι στὸν ἀπαλόγραμμο ὀρίζοντα; Ἐλάτε στὴν Κασσάνδρα, μετὰ τὴν ἀπέραντη γυρλάντη τῶν ἀφρώων της, μετὰ τὰ καταπράσινα πισπαστῶ της, μετὰ τὴν ὄνειρώδη ὁμορφίαν καὶ ἁρμονίαν της. Ἐλάτε στὴς μουσικὰς ἀκρογιαλὰς τῆς Ἀθύτου, τοῦ Παληουρίου, τοῦ Πολυχρόνου, τῆς Σκιώνης, τῆς Φούρκας καὶ τόσων καὶ τόσων ἄλλων μαγευτικῶν χωριῶν. Ἐδῶ θὰ βρῆτε ὅ,τι ζητεῖ μίαν κουρασμένη ψυχὴν, ὅ,τι ποθεῖ μίαν καρδίαν πληγωμένην, ὅ,τι νοσταλγεῖ μίαν ζωὴν, ποὺ δὲν ἔχει βρῆ πικρὰ καταφύγιον.

Κυτᾶτε αὐτὰ τὰ περὶφρανα αἰωνόβια πεῦκα της ποὺ ὑψώνουν ὑπερῆφανα τὴς βελόνες τῶν. Προσέξτε αὐτὰ τὰ δαντελωτὰ ἀκρογιαλὰς της ποὺ προκλητικὰ σὲ τριβοῦν εἰς τὰ χάρδια των. Παρατηρεῖτε αὐτὰς τὴς Ρουμπενικὰς καμπύλας τῶν βουνῶν της ποὺ φέρουν στὴν ψυχὴν σου ἠδονικὰς ἀνατριχίλας. Ἀγκαλιάστε μετὰ τὸ βλέμμα σας τοὺς λαξευτοὺς βράχους της, τὴς πράσινες τοῦφες τῶν φυσικῶν δεινροστοιχειῶν. Οἱ δρόμοι πρὸς ὅλα τὰ χωριά της εἶνε γεμάτοι ἀρώματα, τὰ δέντρα κατακλύζονται ἀπὸ πολυτά, οἱ βάρκες καθρεφτίζουσι τὴν σιλουέτταν τους εἰς τὰ παιγνιδιαστικὰ γαλάτεια νερά της, τὰ πεῦκα προσκαλοῦν στὴν θροῦστὴν δροσίαν τους τὸν κουρασμένο ταξιδιωτὴν.

Πρὸς ὅποιον χωριὸν κ' ἂν τραβῆτε, ἀπ' ὅποιον δρόμον κ' ἂν περᾶτε θὰ σᾶς «πλήξῃ» τὸ ἄρωμα τῶν πεύκων, ἕνα ἄρωμα μεθυστικὸν ποὺ σᾶς κάνει νὰ χάνετε τὴν αἰσθησὴν τῆς πραγματικότητος, ποὺ σᾶς μεταφέρει εἰς ἕνα παραμυθένιον λουλουδότοπον σ' ἕναν παράδεισον μυθικῆς ὁμορφίας, ὅπου τὸ κάθε τι ἐμυθεύεται μέσα εἰς μίαν ἀνιγμένη ἀπὸ ἀ-

ρώματα ἀτμόσφαιρα. Σ' αὐτὸ τὸ μαγευτικὸν... νησί—γιατὶ νησί θὰ γίνῃ τώρα μετὰ τὸ κόψιμον τοῦ ἰσοῦ τῆς Ποτίδαιας—τῆς βιβλικῆς γοητείας, δὲν εἶνε μόνον τὰ ἀρώματα ποὺ δίνουν τὴν ψευδαίσθησιν μιᾶς ὑπερκόσμιας ζωῆς. Εἶνε τὰ χρώματα, εἶνε οἱ γραμμὲς, εἶνε ἡ ὄλη ἁρμονία, εἶνε ἡ συμφωνία γραμμῶν, χρωμάτων, φυσικῆς μουσικῆς, εἶνε τὸ κάθε τι, εἶνε τὸ ὅλον της.

Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ θυμηθῆ κανεὶς στὴν Κασσάνδρα καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ. Χωρὶς νὰ τὸ θέλει παραδίδεται στὴ γοητεία τῆς φυσικῆς ὁμορφίας μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν ποὺ παραδίδεται ἕνας ἐραστής εἰς τὰ τραφερὰ χάρδια λαχταριστῆς ἐρομένης. Τὰ μύσθη ἐξυμνῶνται ἐδῶ, τὰ νεῦρα παραλύνονται, ἡ πλήξη «διασκεδάζεται» καὶ ἡ μελαγχολία σκορπίζεται ἐπὶ τὴν μυροβόλον ἀχρὴ τῶν πεύκων.

Ἐδῶ ἡ γραφικότης συναγωνίζεται τὴν κομψότητα, ὁ ρυθμὸς τὴν καλαισθησίαν, ἡ εὐγένεια τὴν λεπτότητα καὶ ἡ γαλήνη τὴν ἁρμονίαν.

Ἐδῶ εἶνε ὁ τόπος τῆς γεννήσεως τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς χάριτος. «Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Πραξιτέλους, τὸ καλοπιστήριον τῆς Φρύνης» (γιὰ νὰ θυμηθῆμε τοὺς στοίχους τοῦ Μωρὸς Μπεντέλ).

Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ φρέσκου δροσεροῦ καὶ ὑγιεινοῦ ἀέρα κάτω ἀπὸ τὴν ὀργαστικὴν αὐτὴν βλάστησιν καὶ ὁμορφίαν εἶνε ἕνα σιδερωμα τῆς ὀντότητός μας ποὺ τὴν εἶχε τσαλακώσει καὶ στραπατσάρει ἡ διαρκὴς θερμομετρικὴ ἀνάβασις πρὸς τὰ πυρακτωμένα ὕψη κατὰ τὴν διαδρομὴν Πολυγύρου—Μουδανίων—Ποτίδαιας. Μόλις ξεπεράσετε τὴν Ποτίδαιαν—τὸ λαϊκὸν τῆς Κασσάνδρας—βρῖσκεστε πρὸς διαρκῶς κάτω ἀπὸ ἕνα ἀτελείωτον πράσινον τουνεὺλ ποὺ τὸ φκιάνουν τὰ σφιχταγχαλιὰσματα τῶν κλαριῶν τῶν δέντρων.

Μὰ γιὰ νὰ ἀποπειραθῆ κανεὶς ν' ἀποδόσῃ ὅσα νιώθει καὶ αἰσθάνεται στ' ἀντίκρουσμα τῆς ἐξέχειλης ὁμορφίας τῆς Κασσάνδρας πρέπει νὰ ζῆ τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν ἐνὸς ντ' Ἀννούτσου. Ἐγὼ ὁμως, δυστυχῶς, δὲν εἶμαι ντ' Ἀννούτσου....

ΕΝΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

ΛΙΘΓΗΜΑ ΤΗΣ Γ. ΣΑΝΤΙΛΛΑΡ

“Αμα πέθανε ο Πέπε, ένα χρόνο ύστερα από το γάμο του, όλοι στο χωριό είπαν πώς τον είχαν σκοτώσει ή μάγισσα κ’ ή κόρη τη με τα μάγια τους. Γιατί ο Πέπε είχε κάνει αυτό το μεγάλο λάθος, να πάρη γυναίκα του την κόρη μι- ας μάγισσας.

Τη γοητή ξεκίνη μάγισσα όλοι την ήξεραν στο χωριό και την απέφευγαν με φόβο, όπως κάθε χει- στανός αποφεύγει το διάβολο, κ’ έστρωροκοπούντο άμα περνούσαν έξω από το χαμόσπιτό της.

Τό χαμόσπιτο ήταν έξω από τό χωριό, απομονωμένο, επάνω σ’ ένα βράχο κ’ εκεί ή γοητή στρίγγλα έκανε τα μάγια και τις μαγγιαι- σες τη, έφρχινε τό άμύλιτο νερό στο φεγγάρι, μίλιγε με τίς κουκου βίγνες κ’ έτοιη ε κάθε βράδυ την άνταπόκρισί της με τό σατανά.

“Όλοι μιλούσανε γι’ αυτή με δέ- ος και μόνον οι κακοί ά-θροποι είχανε ντασιβόρια μεζή της, πή γυιαν κρυφα και τούς έδινε μπου καλάνα με μπιγκιά φίλτρα, σκόειες από φαρμακερά βίτανα, σκονιά από κρεμασμένους κ’ ό,τι άλλο δυβολικό σύ εργό, για να τούς βοηθήσει να κύνουν τό κιακό, να ξε- μωλίζουν άθώα κορίτσια, να φαρ μακώνουν ανθρώπου, να επιτυ- χάνουν στις ύποπιες δουλειές τους.

“Ο Πέπε, που ή-ανε θεοσεβού- μενος, χριστιανός και καλός νοικο- κήρης, από την πλουσιότερη οικο- γένεια του χωριού, δεν είχε πάει ποτέ στις μαγισσες, γιατί οι δουλει- ες του ήσανε πιστωτικές και τα αί- σθημάτα του τίμια. Μονο μιά μέρα περνούσανε έξω από τό σπίτι της, είδε για κιακή του τήχη την κόρη της μάγισσας, τη Ροζίτα. Κ’ ή-ε- νε ή Ροζίτα μιά κοπέλα τότε είλασι χρονών, ώμορφη σαν τή χαρμυγή και γλυκερά σαν τό ήλιόγευμα.

“Ο Πέπε δεν κατάλαβε πώ ή τον ή κόρη της μάγισσας, γιατί δεν εί- χε τήχη να την ιδή ποτέ, αφού ή κείνη πολύ σπάνια κατεβιαιε στο χωριό. Κοντοσιάθηκε λοιπόν θαμ- παμένος από την ύμορφή της και της γλυκομίλησε. Νόμιζε πώ ή αν- κιαμιά έβνη περυσική από τό χω- ριό. “Εκείνη τον νύταζε με τα βελουδένια κ’ άμυγδαλωτά μαύρα μάτια της, πώ ή μιλιά τους ήσανε σα ζήδι, τα τριανταφιλλενα χείλη- τη άνοιξαν σ’ ένα ταχυλίτικο χα- μόγελο, του άπεροίθηε παχιά δά- ρια. Κ’ αυτό ή-αν.. “Αμα ο Πέ- πε έμυθε δια εκείνη από του μι- λούσε δεν ή-αν ξέντ, αλλά ή κόρη της γοητή μάγισσας ήσανε πιά άο- γά. Είχε ξετρολλαθή με τη Ροζίτα και γύρισε στο χωριό άρωστος βίωμα από τον έρωτα.

Κάθε βράδυ πήγαινε και την έβλεπε στα γωρφια. Κ’ όσο πώ πολύ την έβλεπε, τόσο πώ πολύ την άγαπούσε. “Ω: πού στο τέλος δεν βιάσατε πιά κ’ είλαε στο σπίτι του πώ; θάπυρνε τη Ρ’ ζίτα γυ- νίκα του.

“Οι δικαί του στωροκοπήθηκαν και τον έξόρκισαν να μη κινή στην οικογένειά του και στον ήιον από τό μεγάλο κιακό, να πάρη την κόρη μι μάγισσας. “Αλλά ο Πέπε, άν και τ’ άναγνώριζε όλα, έλεγε πώ: δεν μπ’ ούη να κινή άλλου- ώ: “Ο πόθος είχε φωνιώσει μέσα του για τη Ροζίτα κ’ άμα ο πόθος άνάφη σ’ ένα άνδροκό στήθος τί- ποτε πιά δεν τον εβίγη.

“Στό χωριό σαν ίδιμθιν δια ο Πέπε θάλαωνε την Η-πίτα όλοι είπαν δια ή μάγισσα κ’ ή κόρη της τον είχανε δέσει με μάγια και τον ξεγράφαν από του ζωντανούς ανθρώπους.

“Την παντρεύησε, μέρα τη μέρα έλυωνε κονιάτη σαν νερό και στο χροό άπάνω πέθανε, άρπίνια, όλη την περιουσία του στη Ροζίτα.

“Πουός μπορούσε ν’ άρηθή πώ δια ή μάγισσα κ’ ή κόρη τη, τον είχανε σκοτώσει με τό μάγια τους, για να του πάρχουν την περιουσία; “Ο Τέλε, ο άδελφός του Πέπε,

ώκοίστηκε να έκδικηθή, να ξεπα- στρέψη αυτές τις δυό γυναίκες του σατανά.

“Η Ροζίτα είχε ξαναγυρίσει στο χαμόσπιτο της μίννας της κ’ από φόβο ού ε ξεμύτιζιν πιά από κει. “Ο Τέλε έδω και τρυγούριζε, για ναύ- ρη την ύλοκαία να τίς ξεκιάμη όχι ξ φρικα και δολοφονικά, αλλά ο ποι: ήθελε “Ηθελε την έκδικησί του σκληρή.

“Ενα βράδυ συναπάντησε τη Ροζίτα στο μεγάλο δρόμο έξω από τό χωριό.

“Θέλω νάρθω σπίτι σου, τής είπε, ενώ τα μάτια του πέταγαν άγριες άστραπές.

“Εκείνη ταραχτηκε λίγο, αλλά άμέσως άνέκτησε την ψυχραιμία της και του άποκρίθηκε άφοβι:

—Νάρθη: με τό καλό.

Είχε πεποιθηή στη δύναμη της ύμορφιάς της, μες στα μαύρα της φρορέματα, ή ύμορφή τη φάνταζε μέσα στα μάτια της φρορέματα πώ μωάλη.

“Αλλά ο Τέλε δεν φριβίταν, ή-αν άδους μυ λωμένος, με δυνατό χει- ρακίτηρα, όχι σαν τον κουτό τον ά δελφό του, που χάθηκε για κείνη τη γυναίκα.

“Αμα περπάτησαν κάμποσο πλάι πλάι, ο Τέλε τής είπε:

—“Όσο να φτάσουμε κάνε την προσευχή σου.

—Την προσευχή μου την έκανα πώ όλίγυ στον τάφο του άδελ- φού σου, από κει έρχομαι. Δεν μού χρειάζεται άλλη.

—Κακούργα, εσύ τον έφαγε!

—Τό έφαγε ή ά ια κακων- γή σας, όμ έγω. Έγώ ήμιουν ή παρηγοριά του, με τό όνομά μου στη χείλη του ξεψύχησε.

—Τούδες κάνει μάγια

—Μάγια είν’ ή ύμορφή μου κ’ ή άγάπη μου, δεν έχω άνιγκη από άλλα. Πουός άν τους μπ’ ούη ν’ άν πισταθή ο’ αυτός;

—Έγώ!

—Πουός σε λογαριάζει εσένα; Μιλώ γι’ άντρες νέους κ’ ύμορ- φους, για παλληγάρια σαν τον Πέ- πε. Έπ’ ούηε του μιλάει καθό- λου. Είσαι άσκημος καμπούρη, συχαμερός “Αν ή-ελε κίλιους σαν και σου μοιφούσαι νάχφ σκλόβους μου, αλλά δεν θέλω.

Τά λόγια της: αυτά σαν φειδι φαρμακερό δάγκωσαν τον άνδρ- ομό του Τέλε. “Η Ροζίτα τό κατά- λαβε κ’ ξεκαλοούθησε:

—Κι ά βρήκες μιά γυναίκα να σε πάρη, σε πήρε για τα πλούτη σου, αλλά σε συχαίνω. Δεν είσαι άξος εσύ ν’ απολούης την ύμορ- φιά τη δική μου.

—Κακούργ! φώ αξε λυσασμέ- νος ο Τέλε μες από τα σφιγμένα δόντια του

Δεν σε φβιάια! είλεν εκείνη άτάραχη Θέλη: να με σκοτώση, έμπρός, ά: τελειώνουμε μιά όρα άρχίτερα Μην μίζη, πώ: θα σε παρακαλέσω να μου χαρίση: τη ζωή, δεν είσαι άξιος για παρακά- λια εσύ..

Και με μιά άπότομη χειο-ομία ξεόργισε τό μοτίστο της και στάθη- κε ύπερήφανη μπροστά του με τό στήθος ξε υμνωμένο.

—Χτίπλι δώ, στην καρδιά, κ’ ά: τελειώνουμε!

“Ο Τέλε είχε σηκώσει τό μαχά- ρο, αλλά τό χέρι του στάθη ε με- τωφο Το στήθος έκείνο τον θάμ- πωνε, ή άγια ματιά τη τον μι- γνίμιζε, ή μωρωδιά του κορμιού της τον μεθύσε.

—Έσπρός, χίπλι! τούλεγε ε-εί- νη.

“Ο Τέλε ξεανήκωσε τό χέρι, αλλά πιά το κατεβισε.

—Ροζίτα, ετρούλισε σαν ύντοι- αμένο, άν έέλη: σου χροόω τη ζωή.

—Δεν θέλω, σε συχαίνωμαι!

—Ροζίτα..

Πέταξε τό μαχάρο, έκανε να την άγκυλιάση. “Εκείνη τοξ έφυγε,

ΓΕΩΡΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ο ΔΑΥΛΙΤΗΣ ΤΩΝ ΣΙΤΗΡΩΝ

ΠΩΣ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Δεν είναι λίγες οι ζημιές που παθαίνουν κάθε χρόνο οι γεωργοί από τό δαυλίτη. “Αν μιλίσια τύ- χη ή ποικιλία σίτου που καλλιε- ρούν να είναι εύπρόσβλητη από την άρρώστεια, οι ζημιές: μπορούν να φθάσουν και μέχρι 99 τοίς 100. Καταστροφή δηλαδή ολοκληρω- τική. Και όμως ο δαυλίτη είναι μία άρρώστεια ή οποία μπορεί να προ- ληφθή εύκολώστα και με έξοδα έντελώς μηδιμηνά. Είναι δε άπο- ρία άξιον πώς ύπάρχουν ακόμη σιτοκαλλιεργητά που δεν λαμβά- νουν έγκαίρως τα μέτρα τους για να εξασφαλίσουν τή παρτιωγή τους εναντίον του δαυλίτη, αφού και φάρμακο για τό σκοπό αυτό ύπάρχη—ή δαυλίτηνη—και πάμ- φηρο η εί αι.

“Οι περισσότεροι σιτοκαλλιεργη- ται γνωρίζουν να διακρίνουν τό δαυλίτη. Τό χαρακτηριστικώτερο δείγμα της άρρώστειας είναι μιά άποκρουστική όμη σαν σάπιας εγγύας που βγαίνει άμα σπάσωμεν ένα κόκκο προσβ-βλημένο από την άρρώστεια. Τό εσωτερικό του σπό- ρου έχει άντικατασταθή με μιά κα- στανή σκόνη ή οποία είναι οι σπό- ροι του παρασίτου που προκαλεί την άρρώστειαν. Τα προσβ-βλημένα στάχυα διακρίνονται από μακρού- γιατι εί αι έλαφρά και σιέκονται όρθια, ενώ τα γερά γέρνουν από τό βάρος των σπειριών.

“Πόλλοι γεωργοί συγχέουν τό δαυλίτη με τον άνθρακα. Οι στά- χεις που έχουν προσβ-βληθή από τον άνθρακα έχουν χρομό μαυροσά- σινο πρός τό καφέ. “Όλος ο στάχης είναι μιά μάζα από μαύρη σκόη ή ό τοια συχνά—σικά παρουσιεται από τον έρωμα και έτσι ή καλλιμία μένει γυμη.

“Ο δαυλίτης του σίτου, ή ά-θροξ- τή β-ώιης και ή άνθροξ της σι- κάλεως προλαμβάνεται άν από- λυθώνωμε τον σπόρο. Και ή άπο- λυθώνωσι γίνεται ότως είλαμε με την δαυλίτηνη.

Για 100 δκάδες σιτάρι ή σίκαλη χρησιμοποιούνη 100 δράμια δαυλίτηνης (έ α δράμη την όκα). Για 100 δκάδες κριθαρι ή βρώμη 200 δράμ. (δυό δράμ. την ό ω)

Για να κάμωμε την άπολύθωσι πέρινομε ένα ξύλινο βιρέλι τελείως στεγνό πώ να χωρή 100 δκάδες σπόρου και να μείνη ώ. 10 πόν- τους άδειο από πάνω. “Αφού βγά-

έτσι τον τράβηξε ώ: τό σπίτι της.

“Από τότε ο άδελφός του Πέπε δεν ξαναγάηε στο χωριό. Παρά- τησε γυναίκα και παιδιά και ή με την Ροζίτα στο σπίτι τη: μίννας της, της μάγισσας. Ντρέπεται, μα δεν μπορεί να κινή άλλουώ.

“Όλοι πάλι λινε στο χωριό δια ή μάγισσα κ’ ή κόρη της: τον ξε- μωλίσαν με τα μάγια τους. “Αλλά ο Τέλε ξεύθει πώ: δεν είναι αλή- θεια, όπως τόξ-ρε κ’ ο Πέπε.

“Η Ροζίτα, όπως όλες ή μωρ-φες γυναίκες, έβρη να μιλή σιού: άν- δρος, να τούς κεντή τη φιλοτιμία, να ξεπνή μέσα τους τον πόθο, να τούς χωρή τό νεθισαί ό ποιού της ήδονής: Κ’ ούτά είν’ όλα τα μάγια της. Δεν τής χρειάζονται άλ- λα.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΕΜΕΡΣΟΝ

ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΚΑΙ ΕΝΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝΟΥ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

Διά τα χωρία όπου δεν ύπάρχει ήλεκτρικόν ρεύμα, ειδικά Ραδιόφωνα με μίαν μόνον μπαταρίαν. Δαπάνη συντηρήσεως έλαχίστη.

Τιμαί άσυναγώνιστοι.—Μεγάλοι εύκολίαι πληρωμής.

“Αντιπρόσωποι δια την Χαλκιδικήν ΝΙΚ. ΓΕΡΟΧΡΙΣΤΟΣ και ΓΕΩΡΓ. ΚΑΤΣΙΚΑΣ Πολύγυρος

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΩΜΟΡΦΙΑ

Προβάλλει ή ύμορφία. Στην όψη στρέφουν με μιάς όλα τα μάτια πιστοί προσοκνητάδες έχρονται από καλύβες και παλάτια.

“Έρχεται ή Δόξα ή πώ περιήφανη και σφύρει έμπρός της τό κεφάλι έρχετ’ ή “Ερώς ό άνυπόταχτος και τής άνοίγει την άγκάλη.

“Έρχετ’ ό Πλούτος ό φιλάργυρος κ’ όλα τα δώρα του της φέρνει έρχετ’ ή Τέχνη και δοξάζει την έρχετ’ ό Χρονος και την παίρνει.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

«Περί προσλήψεως ειδικού Γραμ- ματέως εις την καδ’ ημάς Κοινότη- τι.»

Δυνάμει των διατάξεων των άρ. 42 και 43 του Κώδικος τής περι- Δήμων και Κοινοτήτων Νομοθε- σίας και του από 28 “Οκτωβρίου 1935 άναγκαστικού Νόμου «Περί προστασίας εφεδρων Παλιών Πο- λειμιστών». Καλούμεν άπαντας τους ενδιαφερομένους να διαγωνι- σθώσι δια την κατάληψη της ά- νοιχθού θέσεως όπως όπως μέχρι της 25 Σεπτεμβρίου 1936 ύποβάλωσι τίς κάτωθι δικαιολογητικά εις τό Κοι- νοτικό Συμβούλιον δι’ τους μη Παλαιούς Πολεμιστάς δια δέ τους Παλαιούς Πολεμιστάς εις τό Πε- ριφερειακό Συμβούλιον Προνοίας “Εφεδρων Παλιών Πολεμιστών έδρεθών εν Θεσσαλονίκη.

1) Αίτησιν δέοντων χαρτοσημα- σμένην.

2) Πιστοποιητικόν περι τής εις- τή μητρώα έγγραφής.

3) Πιστοποιητικόν ποινικής κα- ταστάσεως.

4) Πιστοποιητικόν Στρατολογι- κή καταστάσεως.

5) “Ενδεικτικόν Γης Γυμνασίου και διετη τοϋλάχιστον ύπηρεσίαν Γραφείου Δημοσίαν, Δημοτικήν ή Κοινοτικήν, ή έλλείψει τούτων ά- πολυτήριον τοϋλάχιστον έξατιξίου πλήρους Δημοτικού Σχολείου και Πιστοποιητικόν Δημοσίας ύπηρεσί- ας όμι ύπηρετήσε τοϋλάχιστον επί- μίαν πενταετίαν υπάλληλος γραφεί- ου Δημοσίας, Δημοτικής ή Κοινο- τικής άρχής.

Μισθος μηνιαίος: ό εν τω προϋ- πολογισμώ αναγεγραμμένος.

“Η παρούσα δημοσιευθήτω δια- των εφημερίδων «Ανεξάρτητος» των “Αθηνών και «Φωνή τής Χαλ- κιδίτικης».

“Εν “Ιερουσό τή 7/9/36

“Ο Πρόεδρος τη Κοινότητος ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ

ΟΣΟΙ ΠΡΑΧΕΤΕ ΑΠΟ ΤΑ

ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

θα θεραπευθήτε φθηνά και εύ- συνείδητα στο «Οδοντιατρείον του ΚΩΝΣΤ. Μ. ΙΑΤΡΟΥ εν Πολύγυρω Με έντελώς ΔΑΓΚΑΣ ΤΙΜΑΣ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ. ΜΕΤΑΞΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΑΚΤΑΣ

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΝ ΠΟΛΥΓΥΡΩ

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ιδιωτών Δραχ. 104

Κοινοτήτων, Έταιρειών > 300

Επιστολαί εμβάσματα
ΝΙΚ. ΓΕΡΟΧΡΙΣΤΟΝ

ΟΡΟΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ

Γενικά ζητήματα δωρεάν.
Ξένα δημοσιεύσεις, πληροτη-
ασμοί, άγγελια, κ.λ.π. 5 δραχ.
κατά στίχον.

Πάσα δημοσίευσις προαπληρώνε-
ται.

Χειρόγραφα δέν επιστρέφονται.

Πάσα απόδειξις πληρωμής συν-
δρομητού δέν νά φέρη την ύ-
πογραφήν του οικονομικού μας
Διευθυντού.

ΛΙΓΟΣ ΣΕΒΑΣΜΟΣ

Οί γεροντώεροι μας παρα-
ξενούνται, συνάμα και οικτείρουν
την προσπάθειά μας νά ελευθερω-
θούμε από τά δεσμά τής παληά, ύ-
ποκριτικής, σεμιοτικής φρίνεται,
ου δέν έχουν πέρα για πέρα άδι-
κιο. Διαβήσιν ον στην προσπάθειά
μας αυτή πολλές φορές νάτι τó
ακαλαίσθητο και άγενές. Η φόρα
πού πήραμε είναι πολύ μεγάλη
και σάν άπροετοιμαστοί ακόμη για
μεγάλες χειρονομίες και άτεχνοί
κάνουμε τό σάλτο μας στόν
γενομό.

Ο Όλλανδός Γιάννης Λίγαρε
σ' ένα βιβλίον του λέει: «Τήν
ελευθερία όλιο την αγαπάμε κατά
παράδειο τρόπο. Δηλ. Μέχρις έκεί
πού φθάσουν τά συμφόνου τά
δικά μας μās είναι άρεστή, άπ' τή
στιγμή όμως πού τό δικό μας κέφι
ή συμφέρον σταματάει, γινόμεστε
έχθροι τής ελευθερίας»

Δέν πιστεύω κανένιας μας νά ή-
χη δίκιο σ' αυτή τή νοοτροπία,
αγαπά τήν ελευθερία και δέν την
σκοτώνει έκείνος πού χιούρεται όταν
βλέπη τού άλλου νά ζοίν ελεύθε-
ρα. Στο σημείο όμως πού θά ίδω,
ου οι άλλοι δυσανασχεστούν για τις
διάφορες ενέργειές μου, πρέπει νά
σταματήσω σεβόμενος έστω και τή
δική μου επιπόλαιη λογική.

Και για νά ελθώμε στην ούψι.
Προχθές ένας «κύριος» και «ύ-
γενής», (όπως ήθελε να αυτοτιλο-
φορηται και θεωρητ ή έκρινε καλό
νά μās διασκεδάση, μαζ και νά
μās κινήσει τον οίκτο με την επι-
πόλαιη συμπεριφορά του (άν άρκει
ό χαρακτηρισμός αυτός).

Όρα φρυγγοτύ, 12 μεσημέρι.
Μέσα στο έστιατόριο Έκτυλισσε
αι ή σκηνή κατά κομικοτραγικό
τρόπο. Η τραγωδία εύτυχώς δέν
επιολούθησε. Ο Κύριος γδύνη αι
μπρός στο τραπέζι πού τρώει ή
παρέα. Μένει με τό μαγιώ του, «Έ
γείρεται. Διέρχεται θρησκευτικώς
διά μέσου των θυμώνων του κατα-
στήματος, πού τρώει έκείνη τή σι-
γη, εξέρχεται τού καταστήματος
και προχωρεί προς τήν θάλασαν να
κάνη τό μπάνιο του».

Βέβαια δέν έπρόκειτο περί άνι-
σορρόπου τύπου, αλλά «πολιτισμέ
νου...» τής εποχής μας. Οί θεαταί
προσπαθούν νά πιξουν τήν εντύ-
πωση πού προκαλει τό φαινόμενο,
μά όσο σκληρός νά είναι κανένιας
έναντίον τής αισθητικής και όσο
νά θέλη νά δικαιολογήση τήν πα-
ράλογη ελευθερία δέν μπορεί πα-
ρά νά δοκιμάση πικρία, γιατί με
τέτοιον βάνουσο τρόπο τυραννείται
ό πολιτισμός.

Τό εύτύχημα ήτο πού ύπόχον
στιγμές, και τις όποιες ή άνθρώ-
πινη ψυχή πνίγει κάθε πνοο. Άλ-
λως τε κύριέ μου, άκουσε το λεμό-
νι, σάπιο κομμυόδι και πατάτα δέν
θά έμεναν άπαθή νά βλέπουν τό
τρικωτό και καλλίγοιμο τού σώμα-
τός σου. Κοί ό έφηβος των Άστι-
κηθρών άν ήτο θά συνεστέλετο
έμπρός σε μία τέτοια χειρονομία.
Ύπόχρη διαφορά, Κύριέ μου, με
ταξύ γυμνό τής θάλασσας και γυ

Είς τό ξενοδοχείον «Ξοίλ» τής
Κηφισιάς παρετέθη τήν έσπερον
τής παρελθούσης Κυριακής γεύμα
ύπό τή. Ένώσεως Συντακτών,
προς τιμήν τού προέδρου τής κυ-
βερνήσεως και των μελών
αυτής εις ένδειξιν εύγνωμοσύνης
διά τήν καθιέρωσιν τής Κυριακής
ζωγίας τού προσωπικού των έφη-
μερίδων. Παρεκάθησαν ό πρόεδρος
τής κυβερνήσεως κ. Μετωξάς, ό
άντιπρόεδρος ύπουργός των Οίκο-
νομικών κ. Ζιβιτζάνος, ό ύπουρ-
γός τής Παιδείας κ. Γεωργακό-
πουλος, ό ύπουργός Γενικών Διοι-
κητής Άθηνών κ. Κοιζιάς, ό ύφυ-
πουργός Τύπου και Τουρισμού κ.
Νικολούδης, ό ύφυπουργός τού Πο-
λιτικού Γραφείου κ. Παπαχελάς, ό
ύφυπουργός Έφορίας κ. Δημη-
τρικός και ό Γενικός Διευθυντής
του ύφυπουργείου Τύπου και Του-
ρισμού κ. Παπαδάκης.

Είς τό γεύμα παρεκάθησαν έ-
πίσης τό συμβούλιον και τά μέλη
τής Ένώσεως Συντακτών.

Κατά τά επιδόρπια πρώτος ώμί-
λησεν ό γενικός γραμματέας τής
«Ένώσεως Συντακτών» κ. Ι. Στο-
γιάννης, εύχαριστήσας τόν κ. πρόε-
δρον τής Κυβερνήσεως εξ ονόμα-
τος των συντακτών.

Μετά τόν κ. Στογιάννην όμίλη-
σεν ό ύφυπουργός τού Τύπου κ.
Νικολούδης.

Άκολουθώς τόν λόγον έλαβε ό
προεδυπουργός κ. Μετωξάς.

«Ο Τύπος διέρχεται σήμερα εις
τήν Ελλάδα, έως και άλλου μίαν
κρίσιν. Η κρίσις αυτή προέρχεται
και εκ τής μεταβολής των κινωι-
κών συνθηκών, αλλά και
εκ τής μεταβολής των πολιτευμά-
των. Αν θελωμε να εξισφλισώ-
μεν τās έργασιας τού Τύπου, πρό-
πει πρό παντός νά εξασφαλισθί
όχι μόνον τό παρόν, αλλά και τό
μέλλον τού τόπου.

Έπομένως: όλίγα σκέψεις, ά: θά
σάς αναπτύξω ενταύθα θά σάς
βοηθήσουν και σάς: πολύ εις τό
έργον αυτό, δηλαδή όσον άφορῃ
τήν θέσιν τού Τύπου μέσα εις τό
νέον διμορφούμενον κράτος. Τι
είνε πράγματι ό Τύπος; Τίνα θέ-
σιν κατεχει ό Τύπος; Τίνα σκοπόν
πρόκειται νά εκπληρώσῃ ό Τύπος;
Ηκουσα τόν κ. ύφυπουργόν τού
Τύπου αναφέροντα τήν κενότητα
τής έννοιας τής τετάρτης έξουσίας

Αυτή κύριοι ήταν ρωμιαντισμοί τού
λιμπεραλισμοί, όταν ουτός περί τά
μέσα τού παρελθόντος αιώνος έπε-
κράτει. Τι θά εΐλη τετάρτη έξου-
σία, άφου σήμερα εινε ζήτημα τι
θά εΐπουν οι τρεΐ: έξουσία, άς έ-
νεγίωξις τό Σύνταγμα. Διστι τότε,
κύριοι όταν επεκράτει ό λιμπεραλι-
σμός, ουτός απεξήγησε νά διαφρέση
τό κράτος εις έξ' νοσία διακεκομέ-
νας, ανεξαρτήτους άλλήλων δια νά
μειώση τήν ισχύν τού κράτους, άλλ'
εις τήν εκτέλεσιν ειδόμεν τά μέν
όργανα τής νομοθετικής έξουσίας
νά μεταβάλλονται εις εκτελεστικήν
έξουσίαν, τά όργανα τής εκτελεστι-
κής έξουσίας νά μεταβάλλονται εις
νομοθέτας, τά δε όργανα τής δικα

μονοί τού έστιατορίου.
Η στοιχειώδης σκέψις και εύγέ-
νεια τά διακρίνει αυτά τά πράγμα-
τα. Όποιοι νομίζει ότι δέν πρέπει
νά λυβινη ύπ' όψει του τό περι-
βάλλον, άς σεβεται τουλάχιστον τήν
αξιοπρέπειά του
Άλλά... χρειάζεται και λίγος σε-
βασμός.

ΑΘΛΗΤΗΣ

NEON ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΨΥΧΟΥΛΑ
ΑΡΝΑΙΑ
Άκρα περιποιήσις, Καθα-
ριότης, Προθυμία.
Μία επίσκεψις άρκει

στικής έξουσίας, ήτις έπρεπε νά μέ-
νη ανεξάρτητος και υπεράνω όλων
να υποκλίτωσιν εις τούς νόμους,
τούς όποιους έπρεπε νά κατασκευά-
ση κατά τύπου μέν ή νομοθετική
έξουσία πράγματι δέ τās κατασκευ-
άζεν ή εκτελεστική έξουσία.
Διότι είτετέ μου ένα δικαστήν,
όστις θε είτόλμα ποιέ νά δικασή
σύμφωνα με τήν συνειδησίν του
και όχι με τούς κειμένους νόμους.
Βλέπει, λοιπόν. Ότι αυτά αι τρεΐ
φανταστικά έξουσία εινε μία πα-
ρέα, εις ήν δέν θά συνεβούλευσα τόν
Τύπον νά προσέβλη και εντός ώ:
τετάρτη έξουσία (γέλαιε).

Άλλα ά: ελθωμεν τώρα κύριοι,
εις μίαν άλλην έννοιαν. Είπον ότι
ό Τύπος εις τό μέσον, δι' ου ό
Έλλην εκφράζει ελευθέρας τού
στοχασμούς του. Ύπήρξε δε και
άρθροι τού Συντάγματος, δι' ου
εδίδετο τό δικαίωμα αυτό εις τόν
Έλληνα, τό δικαίωμα δηλ. δη νά
εκφράση ελευθέρας τούς στοχα-
σμούς του. Παρουσιάσθη ό Τύπος
και είπεν ότι τό όργανον αυτό, δι'
ου ό Έλλην θά εκφράζη τούς στο-
χασμούς του είμαι ενώ, ό Τύπος.
Άρα θά έχω τό δικαίωμα τής: ε-
λευθεροτυπίας. Τώρα φαντασιόετε,
κύριοι, αν ή-ο υποχρεωμένος ό Τύ-
πος νά εινε τό μέσον, διά τού όποιο-
ν όλιο οι Έλληνες δύνανται νά
εκφράζουν ελευθέρας τούς στοχα-
σμούς των, τι θά έγινετο. Άλλά τι
γίνεται εις τήν πραγματικότητα;
Γράφουν πολλοί Έλληνες τούς
στοχασμούς των και τούς στέλλουν
εις τās εφημερίδας αλλά δέν τās
βλέπουν γραμμένας εις τās εφημε-
ρίδας.

Πράγματι ό ιδιοκτήτης ή ό δι-
ευθυντής τής εφημερίδος άσκει μί-
αν αυστηροτάτην λογοκρισίαν και
δημοσιεύουν αι εφημερίδες ότι από
τούς στοχασμούς των Έλλήνων
τούς άρέσει.

Έκείνοι οΐτινες εις πράγματι
ελεύθεροι νά εκφράζουν ελευθέρας
τούς στοχασμούς των εινε οι ίδιο

κτήται και οι διευθυνταί των έφη-
μερίδων, έτίοτε δε και μερικοί συν-
τάκται, διότι τό πλήθος των συν-
τακτών δέν δύναται νά έ-φέρη έ-
λευθέρας τούς στοχασμούς του.
Όστε τι όργανον προς εκπλήρω-
σιν των ώρισμένων άρθρων τού
Συντάγματος ειναί ό Τύπος;

Άλλα τώρα κύριοι πρέπει νά
καθορίσωμεν τι είναι ό Τύπος, διό-
τι τότε θα έννοήσωμεν τόν δρόμον
τόν όποιον πρέπει νά πάρη ό Τύ-
πος. Ο Τύπος, κύριοι, είναι μία
επιχείρησις, όχι βιομηχανική από
τή. άπόψεως τής ύλικής: τής έκτυ-
πώσεως και διανμη: τού φύλλου
και τού κλάβου. Είναι εν τω συνόλω του
μία επιχείρησις εκμεταλλεύσεως
μιάς μεγάλης δυνάμεως, ήτις ύπό-
χει διάχυτος εις τήν ελληνικήν κοι-
νωνίαν και λέγεται κοινή γνώμη.
Διά νά σās τό φέρω άλλου και νά
τό έννοήσετε καλύτερα θα σās εΐ-
πω τό εξής: Ύποθέσατε ότι ύπό-
χει ένας ροός ενός μεγάλου ρεύμα-
τος και έρχεται μία επιχείρησις ή
τις συλλομβάνει τήν ύλικήν αυτήν
δύναμιν δια νά τήν μεταποιήση εις
ήλεκτροισμόν όπως εκμεταλλευθί
τόν ήλεκτροισμόν, όστις είναι δύνα-
μις διάχυτος εν τή φύσει, δια νά
τόν μεταβλη εις φως, θερμότητα
κίνησιν κ.λ. Τό αυτό κάμει και ό
Τύπος όστις συλλομβάνει τήν δύ-
ναμιν αυτήν ήτις λέγεται κοι-
νή γνώμη και ήτις δέν εκδηλοΐται,
ου ε εκφράζεται παρά μόνον διά
τής κατ' ιδίαν συνομιλίαις και με-
ταβάλλει εις μίαν δύναμιν ήν χρη-
σιμοποιεί, πώς;

Εδώ είναι τό ζήτημα, κύριοι.
Αναλόγως των επιδώξεων και
των συμφερόντων εις τόν ύλικόν,
μά. έκάστη: εφημερίδος. Και τό-
ρα σās έρωτώ;

Άφήνει τό οιονδήποτε κράτος
τόν οιονδήποτε πολίτην ή επιχει-
ρηματίαν, νά συλλομβή τās δυ-
νάμεις, ά: μετα ειπόμεν φυσικά,
διά νά τās μεταχειριζεται όπως
θέλει ουτός; Όχι. Κανείς δέν δύ-

ναται νά τό φαντασθί. Θά ελθῃ ό
ιδιώτης ή ό επιχειρηματίας εις συ-
νενοήσιν με τό κράτος. θά τού έ-
πη τό κράτος ύπό ποιους όρους
τού παρέχεται τό δικαίωμα τούτο
και εις τι θά χρησιμοποιήση ταΐτο.
Και τόν έλέγχει κατά τήν χρησιμο-
ποίησιν. Διότι δέν εινε δυνατόν νά
άφήση κανείς μίαν τουαύτην ύλι-
κήν δύναμιν άπλώς και ως έτυχεν
εις τά χέρια τού ενός έκάστου ιδιο-
του δια νά τήν μεταχειρίζονται ά-
νεξελέγκως όπως θέλουν και δι' ου
θέλουν και δι' οιονδήποτε συμφ-
ρον θέλει ό έλαστος ιδιώτης, δύνα-
μιν τουαύτην, ήτις δύναται νά με-
ταβλήθῃ εις πράξεις κοινωνιας,
ήτις δύναται νά χρησιμοποιηθί και
δι' άνατρεπτικόν, ακόμη τού συνό-
λου τής κοινωνίας σκοπούς. Πώς
εινε δυνατόν νά φαντασθί κανείς
αυτό τό πράγμα; Όι δηλαδή δύ-
ναμιν τουαύτην εινε δυνατόν τό
κράτος νά τήν αφήρη χρησιμοποι-
ούμενην ανεξελέγκτως χωρι, κα-
τεύθυνται, μη διευθυνομένην ύπ'
αυτού μη έλεγχομένην ύπό τού
Κράτους, εις μίαν εποχήν καθ' ήν
ή διευθυνομένη οικονομία κατήν-
τησεν ό πρώτος θεσμός ενός τοι-
ούτου κράτους, εις μίαν εποχήν
καθ' ήν τό κράτος υπεσέρχεται εις
τά πλέον ιδιαίτερα μέρη τής οικο-
νομίας των ατόμων;

Ο ΤΥΠΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

Αυτό εινε άπολύτως αδύνατον
ουτε εινε δυνατόν νά τό φαντασθί
κανείς. Άλλά θά μου είλατε τι έ-
γένετι; Άλλοτε εις τήν εποχήν τού
ελευθερος δρώντος καπιταλισμοΐ
ό καθένιας έκαμεν οιονδήποτε επι-
χείρησιν ήθελε: άνευ έπεμβάσεως
του κράτους. Άλλά τόρα οι χρό-
νοι έκείνοι παρήλθον πλέον. Βλέ-
πετε λοιπόν, ή πρώτη έννοια κατ' ή
πρώτη θυσία—δέν γνωρίζω αν εινε
θυσία μάλ στα—ήν έχει ό Τύπος
νά ύποστή εινε νά γινή ουτως: ει-
πειν, συνεργάτης τού Κράτους, συ-
νεταίρος τού Κράτους εις τήν γε-
νικήν κατεύθυνσιν τής κοινής γνώ-
μης. Τσοσούτω μάλλον πρέπει νά
εινε συναιτάτος τού κράτους ό-
σον εινε και πράγματι οικονομι-
κώς συναιτάτος τού κράτους εν
Ελλάδι. Διότι όταν τό κράτος θυ-
σιάζει ύπερ τού τύπου δέν γνωρί-
ζω πώσας δεκάδας εκατομμυρίων
κατ' έτος δέν εινε δυνατόν ό έλας
συνεταίρος νά είλη εις τόν άλλον:
Δέν σέ γνωρίζω. Άφητέ με ήτυ-
χον. Έγώ θα ενεργώ άνευ τής κα-
τευθύνσεώς σου. Δέν εινε δυνα-
τόν ου ό.

Δέν δύναται μία εφημερίς πλέον
νά σκεφθί όπως εσκέπτετο εις τό
άποτελεσματικόν παρελθόν, τό
όποιον περιέγραψεν ένας Έλλην
ποιητής, ό Σούτσος νομίζω, με τούς
χαριτηρυστικούς τίτλους: «Η ύ-
πούργημα μου δίδεις ή εφημερίδα
γράφω». Αυτό πλέον δέν εινε δυ-
νατόν. Ούτε εινε δυνατόν μία εφη-
μερίς νά μεταβιλλετοι εις λαχέτον
διά νά διανέμη κέρδη και ωφελή-
ματα εις τούς αναγνώστας τής. Έ-
παναλαμβάνω, έκάστη εφημερίς θά
έχη τήν ιδιοφυίαν τής και τήν ιδιο-
τυπίαν τή, αλλά όλες τās εφημε-
ρίδες θά τας συνδέη ένα κοινόν χα-
ριτηρυστικόν: Η τελεία επαφή
πρό: τό Κράτος και ή εξυπηρέτη-
σις των σκοπών τού Κράτους και
τής κοινωνίας ύπό τήν κατεύθυνσιν
του Κράτους.

Γνωρίζω τήν αντίρρησην ήν ίσως
πολλοί από σās έχετε εν νώ: Και
ή ελευθερία τού ατόμου; Μά κύ-
ριοι, εινε και αυτή μία από τās ά-
πάτας με τās όποιας έθρεψε τόν
(Συνέχεια εις τήν 4ην σελίδα)

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ ΚΑΙ ΔΙΣΚΟΙ
ΚΟΛΟΥΜΠΙΑ & ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΜΕ ΜΗΝΙΑΚΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΝ
ΓΕΡΟΧΡΙΣΤΟΣ & ΚΑΤΣΙΚΑΣ
ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ

ΝΙΚΟΣ ΧΡ. ΖΑΜΠΟΥΝΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΒΑΛΤΑ

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ. ΜΕΤΑΞΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΑΣ

(Συνέχεια εκ της 3ης σελίδος)
 κόσμον δ' εμπροσλισμός. Νά νομί-
 ζη ό καθείς ότι είναι ελεύθερος ή
 ότι έχει δικαίωμα αναφαίρετον νά
 είναι ελεύθερος. Μα ποίος έξ ό-
 μών, κύριοι, είναι ελεύθερος νά
 πράττη ό, τι θέλει; Κι αν θέλησε
 να πράξει και το όποιον θέ-
 ει άντίθετον ή έστω και άσύνη
 της με τή ήθη και έθιμα της κοι-
 νίας, θά έλλη ό άστυφόλος νά
 ού: συλλαβή και νά ού: ύπενθυμί-
 ση την παρεκτροπήν σας. Δέν τολ-
 μάτε ούτε τό φόρημά σας νά τό άλ-
 λαξετε αυθαίρεται, δέν ήμπορείτε
 έπί παραδείγματι νά προσέθετε
 ει: τό γενησά αυτό ού ε και με την
 έθνικήν μας ένδημιάσιν την φου-
 στανέλλαν. Δέν είθετε λοιπόν έλευ-
 θεροι. Νομίζετε ότι είθετε έλεύθε-
 ροι, διοι υλοτάσσεσθε θεληματι-
 κώς: τονίζω θεληματικώς ει: την
 ίσχυν έστω και της μόδας, πάντως
 όμως ει: την ίσχυν και την άνάγ-
 κην εκ της όποιας ή ίσχυς άπορρέ-
 ει. Και θά μου είτε: ι
 Δέν ύπάρχει έλευθερία έπί της
 γης; Όχι. Παρά μόνον εάν θέλη
 κανείς νά ζήση κατά τον έξή: τρο-
 πόν: Νά εγκαταλείψη την γυναί-
 κά του και τά παιδιά του, τά όποια
 είναι οί μεγαλύτεροι δεσμή έπί
 της γης και ούτως: άσκοδόν άληθή
 δεσποτείαν έπί του δυστυχούς οί-
 κογενείαρχου. Νά εγκαταλείψη την
 έρωμένην του, την δεσποτείαν της
 όποιας είναι περριτόν νά ού: άνα-
 πύξω, νά πωλήση τά ύπόχρητά
 του και νά μεταβή εις την έρημον
 νά ζήση με άκοιδας και μέλη ά-
 γριον. Τοτε θά είναι άπολύτως έ-
 λεύθερος. Άλλά και τότε ύπό ένα
 και μόνον όρον. Νά μη συλλογισθή
 νά συνασπασγραφή με άλλους άν-
 θρώπους. Τό κάνει κανείς από ού:
 αυτό; Δέν τό πιστεύω.
 Ό στρατιώτης όταν άγωνίζεται
 —και άγώνια διεξάγομεν σήμερα
 όλοι μας οί άνήκοντες εις τό έθνος
 μας—δέν συνεοάζεται ούτε βου-

λεύεται με τον στρατηγόν, ούτε κά-
 μπει κριτική των σχεδίων του στρα-
 τηγού, όταν έχει εμπιστοσύνην εις
 αυτόν και δέν νά έχη πάντοτε έμ-
 πιστοσύνην. Αύτην την εμπιστο-
 σύνην ζητώ σήμεραν και έγω από
 όλους και ιδιαιτέρως από τον Γύ-
 πον. Έμπιστοσύνην πλήρη. Είμαι
 βέβαιος ότι την έχω από τον έλ-
 ληνικόν λαόν έκφραζομένην με πλύ-
 ρη συγκατάθεσιν αυθοθείτην πρά-
 ξιν της 4ης Αύγουστου διά τον
 άγλούστατον λόγον: ό,τι δέν θά
 ήτο δυνατόν ή πράξις αύτη ήθε
 επί 24 ώρας νά μείνη, εάν δέν εί-
 χουμεν την πλήρη εμπιστοσύνην του
 έλληνικού λαού.
 Η εμπιστοσύνη αύτη είναι διάχυ-
 τος: β-βαίως, την αισθάνεται κανείς
 από την άνακούφισην και την συγ-
 κατάθεσιν ή οι Έλληνες μάς δι-
 δουν. Είμε μία δυνάμεις. Δύναμεις,
 ήτις πάντοτε θά μά: στηρίξη και
 την όποιαν πάντοτε θά την έκπο-
 σωποιίμεν. Η έκφρασις αύ ή εινε
 ή κοινή γνώμη. Από ού: τοις έρ-
 γάταις του Τύπου ζή ω αύτην την
 δύναμιν χρησιμοποιομένην ύπερ
 των συμφερόντων της έλληνικής
 κοινότητας.
 Δέν έχετε μάλιστα άνάγκη, ει: εις
 από την δευθύνσιν του Κράτους,
 όταν οί άνεληήρησε σας ταυτάζονται
 άπολύτως με τίς ιδικά του και έχε-
 τε πίστιν εις ήμά: . Και με την βε-
 βιάτητα αύτην, με την β-βιότητα
 ότι τοϋτο θά πράξητε, ύψώνω τό
 ποτήριον ύπερ των εργατών του
 Τύπου, ευχόμενος εις αυτούς: καλ-
 λίτερον μέλλον, άνήψωσιν του Τύ-
 πον εις περιόπην και έπιτυχίαν του
 σκοπού του Τύπου, όστις δέν είναι
 δυνατόν νά είναι άλλο:, παρά οί
 σκοποί ει: κυβερνήσεως.
 (Ζητήματα και παρατεταγμένα
 χειροκροτήματα έκάλησαν τό τέλος
 του λόγου του κ. Προέδρου της
 Κυβερνήσεως.)

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΣ

Η Σχολική Έφορεία Στανού
 Χαλκιδικής έκτίθησι ει: φανεράν
 πλειοδοτικήν δημοπρασίαν την έ-
 νοικίασιν της βουακής του βιλινο-
 καπιάνου της διαοικής περιοχής
 «Μαζιλίου» την 4ην του μηνός
 Οκτωβρίου έ. έ. και ώραν 3—4
 και έν τώ συνήθει τόπω των δη-
 μοπρασιών (Άγορά Κοινότητος
 Στανού)
 Οί όροι είναι κατατεθημένοι εις
 τό γραφείον του κ. Έπιθεωρητού
 Χαλκιδικής έν Πολυγύρω και πα-
 ρά τή Σχολική Έφορεία, ών οί
 βυυλόμενοι δύνανται νά λαμβάνω-
 σιν γνώσιν.
 Ό Πρόεδρος
 της Σχολ. Έφορείας
 Μ. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ
 ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΠΟΛΥΓΥΡΟ
 ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ανακοινοϋται, ότι διά σχε-
 τικών διαταγών του Σου επί
 της Παιδείας ύπουργείου ως
 προς τας έγγραφάς και έξετά-
 σεις εις τά Σχολεία της Μέσης
 εκπαιδύσεως καθωρίσθησαν
 τά εξής:
 α) Αί έγγραφαι άρχονται
 την 21ην Σεπτεμβρίου και
 λήγουσι την 3ην Οκτωβρίου.
 β) Αί είσιτήριοι και συμπλη-
 ρωματικά έξετάσεις θά ένεργ-
 ηθώσι κατά τό από 21ης Σε-
 πτεμβρίου μέχρι 3ης Οκτω-

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Πλειοδοτικής Δημοπρασίας περί
 έννοικίασεως χμερικής βουακής (αι-
 γ-βουακής).
 Άριθ. 1287
 Ό πρόεδρος της Κοινότητος Ί
 ερισού.
 Δυνάμει του άρθ. 71 του κώδι-
 κος της περί Δήμων και Κοινότη-
 των Νομοθεσίας διακηρύττει ότι
 έκτίθεται εις πλειοδοτικήν Δημο-
 πρασίαν διά την 27ην Σεπτεμβρίου
 1936 ήμεραν Κυριακήν και ώραν
 11—12 έν τώ καφεενίω Ιωάννου
 Καφετζή ή έννοικίασις της χμερι-
 νής αϊγ-βουακής: δυνάμει των όρων
 και ύποχρεώσεων των αναφερομέ-
 νων έν τώ πρακτικώ της Κοινότη-
 τος.
 Διά νά λάβη μέρος εις την Δη-
 μοπρασίαν τις ύποχρεούται να ύπο-
 βάλλη εις την έπιτροπήν γραμμάτι-
 ον δοχμών χιλίων πεντακοσίων
 του Τμειτος, άτι δέ τή όριστική
 κατακρούσει νά παραγάγη γραμ-
 μάτιον καταβολής ολοκλήρου του
 ποσού ύπερ Κοινότητος δ.ά συντι-
 ξιν των νομίμων συμβολαίων.
 Ουδείς όφειλέτης της Κοινότη-
 τος γίνεται δεκτός.
 Έν Ίερισώ ή 10)9)1936
 Ό Πρόεδρος της Κοινότητος:
 Ν. ΜΑΡΙΝΟΣ

βρίου χρονικόν διάστημα.
 γ) Τά μαθήματα θ' άρχίσω-
 σι τακτικώς από 1ης Οκτω-
 βρίου.
 Αί είσιτήριοι έξετάσεις του
 Γυμνασίου μας θ' άρχίσωσι
 την 23ην Σεπτεμβρίου, ήμέ-
 ραν Τετάρτην.
 (Έκ του Γυμνασίου)

ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΑΡΝΑΙΑΣ

Την παρελθούσαν Τετάρ-
 την έπιτροπή κατοίκων Άρ-
 ναίας μετέβη εις Θεσσαλονί-
 κην και παρουσιάσθη ένώπιον
 του κ. Γενικού Διοικητού και
 παρεκάλεσε διά την έπίλυσιν
 όρισμένων έκρεμών ζητημάτων
 της Κοινότητος Άρναίας.
 Ό κ. Γενικός Διοικητής ύ-
 πεσχέθη εις την έπιτροπήν ότι
 συντόμως θά έπιλυθώ των
 ζητημάτων των.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΧΩΡΟΦ. ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ανακοινοϋμεν ότι δυνάμει
 της ύπ' αριθ. 34)84)15.—
 3-9-36 αποφάσεως του κ. επί
 της Δημ. Ασφαλείας ύφυπου-
 γού έκπεκρούθη εις ληστήν ό
 ληστοφυγός Ιωάννης Στ.
 Καρατ'οβάλης εκ Βραστών
 και ώρίσθη διά μέν την άποτε-
 λεσματικήν κατάδοσιν δραχμάς
 50.000 και διά την σύλληψιν
 ή τον φόνον του 100.000
 Δραχμάς.
 18)9)36
 (Έκ της Διοικήσεως)

ΑΝΑΜΕΤΑΒΕΣΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ 15.—Ό ύπουργός
 της Παιδείας κ. Γεωργακόπουλος
 κατόν της συνεργασίας του μετά
 του Έκπαιδευτικού Συμβουλίου ύ
 πέγραψε τον πίνακα των άνεμετα-
 θέσεων των εκπαιδευτικών της
 Μέσης και των έπιθεωρητών της
 Δημοτικής Εκπαιδύσεως.
 Οί μετατιθέμενοι εις την περι-
 φέρειαν Χαλκιδικής είναι οί εξής:
 Χ. Δημητριάδης: εκ Καρδίτσας
 εις Πολύγυρον, Σ. Άμοσίδης: Ν.
 Φλογίου εις Άρονοχώριον, Α.
 Άναγνωστάκης: Άθούτου εις Βίλ-
 ταν, Ι. Περγίος Βάλτης εις Ν. Φώ-
 κισάν, Α. Περιστέρη: Άθούτου εις
 Βάλταν, Α. Νικολάου Παρθενώ-
 νος εις Μεσολόγγιον, Ε. Ράγιος
 Βαρβάρης εις Άνω Καλλιόνικον
 Φλωρίην.

Ο ΝΕΟΣ ΝΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΑΜΒΥΚΩΝ

Δ' άναγκαστικού Νόμου περί
 τροποποιήσεως του περι φορολογί-
 ας οίνοπνευματωδών Νόμου δημοσι-
 ενθέντος και ίσχύσαντος από της
 18ης Αύγουστου κανονίζεται τό
 ζήτημα των άμβύκων καθώς: και
 τό τίμημα της κατ-β-λής φόρου
 ως εξής: επί τή βίσει έγκυκλίου
 του ύπ υργείου Οικονομικών πρό:
 του: έφόρου του Κράτους.
 Οί κατέχοντες άμβύκις ά εν ά-
 δείας ή χωρητικότητος διαφόρου
 της άδείας κατοχής: πρέπει έντός
 μηνός νά ύποβάλωσι δήλωσιν ύνα
 λάβωσιν άδειαν κατοχής.
 Διά του νόμου αυτού έπιτρέπεται
 ή λειτουργία άμβύκων μέχρις 130
 χιλιογράμμων επί τέσσαρα συνεχή
 ημέρα ή μή, έντός: διμήνου καθο-
 ρισθησμένου ύπό έφορείας επί κα-
 τβολήν διά γραμματίον δικαιοπά-
 ρτος κατά δήμηρον ως εξής:
 Δι' άλβυκα: μέχρις 20 χιλιο-
 γράμμων δοσχ 400, μέχρι 40 χιλιο-
 γράμμων 460, μέχρις 60 χιλιο-
 γράμμων 90), μέχρις 115 χιλιο-
 γράμμων δοσχ 2 280 μέχρις 130
 χιλιογράμμων δοσχ 2 535
 Τό παραχρητούμενον στεμφυλό-
 πνευμα δύναται νά διατίθεται ει:
 την έλευθέρην κατανάλωσιν άπα-
 γορευομένης της άγοράς κα πο-
 λήσεως τούτου ύπό ποποποιών.
 Από τη 18ης Αύγουστου ή 3-

ΥΠΟΓΡΑΦΕΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΑΠΕΣΤΑΛΗ ΠΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΝ Ο ΝΕΟΣ ΝΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΔΙΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

ΑΘΑΝΑΙ 18.—Υπογραφείς ή
 πεσάλη προς δημοσίευσιν εις την
 «Έφημερίδα της Κυβερνήσεως» ό
 νόμος περί μέτρων προς καταπο-
 λέμησιν του κομμουνισμού και των
 εκ τούτου συνεπειών. όστις έχει
 ούτω:
 Άρθρον 1. Τιμωρείται διά φυ-
 λακίσεως 3 τουλάχιστον μηνών και
 έκτοπιισμού 5 μηνών μέχρι 2 έτών.
 1) Πας όστις έγγραφώς, προφορι-
 κώς ή καθ' οιονδήποτε άλλον τρό-
 πον άμέσως ή έμμέσως επιδιώκει
 την διάδοσιν, ανάπτυξιν και έφαρ-
 μογήν θεωριών, ιδεών ή κοινωνι-
 κών, οικονομικών και θρησκευτι-
 κών συστημάτων τεινόντων εις την
 άνατροπήν του κρατούντος έν τη
 χώρα κοινωνικού καθεστώτος ή εις
 άπόσπασιν ή αυτονόμησιν μερών
 της έκκρατεας, ως και ό πρ ση-
 λυίζων εις τας θεωρίας ιδέας και
 συστήματα ταυτα καθ' οιονδήποτε
 τρόπον.
 2) Πά: όστις πρό: έπίτευξιν των
 άνωτέρω άνατρεπτικών σκοπών
 προκαλεί την κήρυξιν λόκ ά:ντ ή
 έξωθει του: εργάται: εις κήρυξιν
 άπεργίας, κηρυχθέντων δέ τούτων
 συμββυλεύει, πυροτύνει ή προκα-
 λεί του: άπεργού: ή παντα άλλον
 εις έκτέλεσιν πανανομων πράξεων
 έπιφυλακτομένων των ύπό του νό-
 μου έπιβαλλομένων ποινών διά τας
 βαρύτερον κολαζόμενας τουαυτας
 πράξεις. 3) Πά: όστις μετέχει των
 έν άρθρω 2 του παρόντος πράξε-
 ων. 4) Ό: ιδιαιτέρως έπιβουνακή
 περιπτώσις θεωρείται ή έκτελεσις
 των άνωτέρω πράξεων α) διά του
 τύπου ή προηρυξων ή έντύπων
 έν γένει, β) έν δημοσίω τόπω ή
 εργοστασίω ή τόπω: έν γένει συγ-
 κεντρώσεως εργαών, γ) έφ' όσον
 έπίδ ω:εται ό προσηλυτισμός άνη-
 λίκων μαιητών ή εργατών, δ) έφ'
 όσον αυτουργοί, συνάτιοι και συ-
 νεργή εινε δημοσίω ή δημοτικώ
 ή κοινοτικώ ή εκκλησιαστικώ ή
 πάλληλοι ή ύληρέται, ιδία δέ εκ-
 παιδευτικοί και κληρικοί υπάλληλοι
 όργανισμών δημοσίω δικαίου ή έρ-
 γαικων σωματείων ή διευθυνταί,
 προϊστάμενοι και μέλη συμβουλί-
 ων γεωργικων συνεταιρισμών ή
 πρόσωπα άνήκοντα εις τον κατά

ξηράν, θάλασσαν και αίρα στρατόν.
 Είς τας περιπτώσεις ταυτας ή
 ποινή δέν δύναται νά κατέλθη κά-
 τω του 1) 3 των διά του παρόντος
 νόμου προβλεπομένων.
 Άρθρον 2. Αί έν τώ προηγυ-
 μένω άρθρω ποιναι δέν δύνανται
 νά μειωθώσι πέρον του ήμισσο-
 αυτών, προκειμένου περι προσώ-
 πων άντιγοριζομένων ως: άρχηγών
 ή όδηγών, ει: περιπτώσιν όμαδι-
 κής έκτελέσεως των άνωτέρω άδι-
 κημάτων ή ως άνηκόντων εις όρ-
 γανωμένας ομάδας, πυρηνάς, άγί-
 νων ή οίονδήποτε χαριζτηρισμού
 ένώτεις ή τμήματα έχοντα ειδικάς
 έντολάς έν τη έπιδιώξει της άνα-
 τροπής του κοινωνικού καθεστώ-
 τος της χώρας.
 Άρθρον 3. Απαγορεύονται οί
 έν ύπαίθρω και έν παντί κλειστώ
 χώρω συναθροίσεις, καθ' ή: πρό-
 κείται νά αναπτυχθώσι ή όποσδή-
 ποτε έκδηλωθώσι αι έν άρθρω 1
 του παρόντος πεωρία, ιδέαι ή συ-
 στήματα. Οί έν γνώσει προσερχο-
 μενοι εις τουαυτας συγκεντρώσεις
 τιμωρούνται με φυλακίσιν.
 Άρθρον 4. Εάν τό άνωτέρω
 άδικήματα τελεσθώσι διά του τυ-
 που ύπερχειρην έντύπων ή τε συ-
 ντάκτη: του δημοσιεύματος, ό διευ-
 θυντής ή ό έκδότης του έντύπου, ό
 έν γνώσει άναλαβώς την κυκλοφο-
 ρίαν αυτώ, έν άγνοία δέ του έκδό-
 του ό τυπογράφος. Κατά των έν
 τη προηγούμενη παραγράφω παρ-
 βιτών απαγγέλλεται προς τουτοις
 προσωρινή παύσις της άσκήσεως
 του επγγελματο: του δημοσιογρά-
 φου ή έκδότου ή τυπογράφου μέ-
 χει 6 μηνών και έν ύποτροπή μέ-
 χει 3 έτών και διατάσσεται ή κατά-
 σχεσις των τυπογραφικων όργά-
 νων.
 Άρθρον 5. Κατά των διά τελε-
 σθικών αποφάσεως καταδικαζομέ-
 νων επί τας άνωτέρω παραβίσεις
 έλέγχονται αυτοδικαίως και έν μη
 απαγγελθώσι διά της αποφάσεως
 τά έν άρθροις 21 και 23 έδαφ.
 2—7 του ποινικού νόμου προβλε-
 πόμενα, επί 5 τουλάχιστον έτη,
 διαγράφονται δέ αυτοδικαίως αυτοί
 και επί ίσον χρόνον εκ των συνε-
 ταρισμών ή σωματείων των τυγ-
 χάνουσι μέλη.
 Άρθρον 6. Αρομόδα δικαστήρια
 και δικαστικά άρχά: πρό: άτκήσιν
 της ποινικής άγωγής: πρό: άνάγκη-
 σιν και έκδικασιν των ύπό των ά-
 νωτέρω άρθρων προβλεπομένων
 άδικημάτων είναι τά πλημμελιόδι-
 κεία και οί πτω: αυτίς εισαγγελείς
 και άναγκραί μη έφαρμοζομένων
 των περί ιδιαιτέρας: δοσικίας δια-
 τάξεων εξ άρέσει των περί άρμοδι-
 ότητος των στρατιωτικων δικα-
 στηρίων διατασσομένων.
 Άρθρον 7. Η καταδίχη των
 δημοσίως έν γένει υπάλληλων και
 ύληρέτων, ως και των άνηκόντων
 εις τον κατά ξηράν, θάλασσαν και
 αίρα στρατόν, των εκκλησιαστι-
 κών, δημοσικων και κοινοτικων ως:
 και των νομικων προσώπων δημο-
 σίου δικαίου υπάλληλων επί τινε-
 των άδικημάτων του παρόντος νό-
 μου, συνεπάγεται αυτοδικαίως: την
 εκ της ύληρεσίας έκπτωσιν.
 Άρθρον 8. Οί κατηγορούμενοι
 των έν τώ νόμω τούτω άδικημά-
 των δύνανται νά προφυλακισθώ-
 σιν μη έπιτρεπομένης της επί έγ-
 γύσει άπολύσεως. Η άνασταλή ή
 μετατροπή της ποινής: απαγορεύε-
 ται. Η έρεσις κατά των δικαστι-
 κων αποφάσεων δέν έχει άνασταλ-
 τικήν δύναμιν.
 Ό έκτοπισμός ένεργείται μετά
 την έκτισιν πάσης κριείς ποινής:

ΕΠΕΣΤΕΡΨΕΝ Ο Κ. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΑΘΗΡΑΙ 18. Την 2αν μ.μ. ά-
 φί έτω, προόρχομενος εκ Πρωτων
 ό Πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ.
 Μεταξά:
 Ό κ. Προθυπουργός έδήλωσεν
 ότι ή Α. Μ. ό Βασιλεύς: έπιστρέφει
 εκ Κερκίρας την 28ην ή 29ην Σε-
 πτεμβρου, θά παρακολουθή τη δέ
 μετα του κ. Προθυπουργού τά γυ-
 μνάσια του στόλου των τελευταίων
 ήμερών.

ΕΠΕΣΤΕΡΨΕΝ Ο Κ. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΑΘΗΡΑΙ 18. Την 2αν μ.μ. ά-
 φί έτω, προόρχομενος εκ Πρωτων
 ό Πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ.
 Μεταξά:
 Ό κ. Προθυπουργός έδήλωσεν
 ότι ή Α. Μ. ό Βασιλεύς: έπιστρέφει
 εκ Κερκίρας την 28ην ή 29ην Σε-
 πτεμβρου, θά παρακολουθή τη δέ
 μετα του κ. Προθυπουργού τά γυ-
 μνάσια του στόλου των τελευταίων
 ήμερών.